

عنوان مقاله:

زیبایی شناسی نفی در آثار مالارمه

محل انتشار:

دوفصلنامه نقد زبان و ادبیات خارجی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

بابک معین بابک معین

خلاصه مقاله:

مالارمه را بی شک باید یکی از تاثیر گذارترین اندیشمندان و شاعران قرن نوزدهم به حساب آورد، اندیشمندی که شهرت او را نباید صرفاً به هم و غم او در پرداختن به خلق «شعر ناب» محدود کرد، بلکه آوازه ی او را بیشتر باید در بداعت اندیشه هایی دانست که بعدها توسط منتقدان و اندیشمندان در حوزه های متفاوت مطرح می شود. مالارمه در تمام طول زندگی ادبی خود که معطوف به زبان می شد، کوشید با برداشت بدیع خود از زبان شاعرانه نوعی «شعر ناب» را تعریف کند. او با مفهوم سازی و ماده زدایی در شعر خود کوشید که فراتر از ظواهر مادی به جوهره امور پی ببرد و با تاثیر پذیری از اندیشه هگل که مبتنی است بر وجود ارتباطات پنهانی بین جهان اندیشه و هستی از یک سو و جهان جوهره ها و نیستی از سوی دیگر، چهار چوب زیبایی شناسی شعر خود را تعریف نماید، و از این روی می توان شعر مالارمه را شعر نفی و غیاب دانست. شاید هیچ شاعر و اندیشمندی را نتوان یافت که تا قبل از مالارمه این چنین نظام مند به مسئله نفی و غیاب در فرایند معنا سازی اشاره کرده باشد. این مقاله ضمن پرداختن به زیبایی شناسی مالارمه که نگارنده تمایل دارد آن را زیبایی شناسی نفی بنامد، اندیشه مالارمه در خصوص شعر و زبان شاعرانه را مطرح خواهد کرد. سپس به جایگاه متعالی واژه و زبان در شعر مالارمه اشاراتی خواهد شد و در نهایت اندیشه هایی از او مطرح خواهد شد که تاثیر به سزایی بر منتقدین و اندیشمندان دهه های اخیر گذاشته است.

کلمات کلیدی:

مالارمه، نفی، غیاب، ماده زدایی، معنا، واژه، مرگ شاعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1293273>

